

VĚTRNÍK

Vydává MNV ve Vysokém nad Jizerou s aktivem kulturních pracovníků

Větrník-roč.IV. - č.13 -1971.

Vysoké n. Jiz. 20.12.1971.

Občanům města Vysokého n.Jiz.

Uplynulo již několik dnů od chvíle, kdy jsme stanuli před volební urnou na Mě NV. Volby dokázaly, že naši občané jsou rozhodnutí pracovat pro mír a socialismus.

Bylo velmi dojemné, že ještě před vyhlášením začátku voleb přicházeli občané, aby čestně splnili svoji občanskou povinnost a odevzdáním svého hlasu pro kandidáty NF vyjádřili souhlas s navrženými kandidáty a tím i souhlas pro lepší naši budoucnost. Byli to především občané starší, kteří by si zasloužili pro velmi neschůdnou a kluzkou cestu, aby byli navštíveni členy volební komise s urnou.

NF vyslovuje proto především těmto občanům vřelé poděkování. Dále nutno kladně hodnotit Svaz protifašistických bojovníků, kteří se dostavili k volbám společně a odvolili manifestačně. Ocenění si zaslouží i vzorný přístup Svazu socialistické mládeže, kteří volili poprvé a volili kolektivně. Poděkování všem spoluobčanům, kteří přišli s pevným odhodláním odevzdat neporušené hlasovací lístky do volební urny. Děkujeme pracovníkům agitačního střediska a členům agitačních dvojic za jejich obětavou politickou práci, všem členům volebních komisí a všem, kdo se zasloužili o dobrou organizaci voleb.

Počet voličů zapsaných ve volebním seznamu ve Vysokém n. Jiz. byl 811. Počet voličů, kterým byly vydány hlasovací lístky byl 811. Počet odevzdaných platných hlasovacích lístků 802. Okrsková volební komise provedla sčítání hlasů a výsledky předala obvodní volební komisi, která shledala, že volby byly provedeny právoplatně a všech 23 navržených kandidátů bylo zvoleno za poslance do Mě NV, kteří dne 13. prosince t.r. složili slib do rukou člena Rady Mě NV.

Vítězstvím ve volbách se vytvořily příznivé podmínky pro další práci.

Nově zvolený národní výbor však může splnit svůj náročný a odpovědný úkol za aktivní pomoci Vás všech a proto spoléhá i nadále na vaši obětavou poctivou práci k všeobecnému rozvoji našeho krásného města Vysokého nad Jizerou.

Jednotně ve volbách, jednotně v práci !

NF ve Vysokém n. Jiz.

Kronika roku.

Léta běží, vážení
víc než je nám mil;
rok je zase za námi
ať bylo jak bylo.
Letos místo koledy
chci se vrátit nazpět,
a o tom, co stalo se,
bez zpěvu vám zapět.

Tak především, stačilo
krajsky moudré gesto,
a z vysoké vesnice
stalo se zas město,
jak za pana Heníka
z Nistějky rytíře,
a když děda Havlatů
pálil tu milíře.

Od července čtvrtého
jako včelek v oulu,
hemžilo se v muzeu
hejno Rýbrcloulů.
Sešlo se jich z podhůří
sto a dvaadvacet,
smutno bylo, domů když
museli se vracet.
Douška :

Chlapci celkem neškodní,
snad se báli boha,
žert jejich jen odnes si
jeden nos a noha.

Slavný týden říjnový
ochotnické chasy,
zůstane nám v paměti
snad na věčné časy.
Od Bezkyd až po Brdy
přijeli nám zahrát,
však ten shon a kolotoč
všem dal řádně zabrat.

A když jsme už v divadle,
nestydme se věru,
pyšnit se, že měli jsme
u nás premiéru.
Bylo to tak slavnostní
a potlesku dosti.
Vždyť jsme první viděli
" Legendu o Kostí ."

Na náměstí na rohu
v druhé půli roku,
vznikla nová svatyně
pro pitele moku.
Vzdejmež díky Jednotě,
v jejíž vzácné přízni,
i když třeba umřeme,
neumřeme žizní.

K převeliké radosti
byli jsme též svědky,
jak lze v zemi zakopat
s potrubím i zmetky.
V nic přišla i silnice
od předložska nová;
odpočiňtež v pokoji,
prachy u hřbitova.

Tím končím své zpívání
a loučím se s vámi;
o čem jsem snad nezpíval,
zkuste zpívat sami.
Starý rok je za námi,
nový v dveře klepe.
Připijme mu na zdraví,
ať je zase lépe!

Prokop Hásek.

Vážení přátelé, krajané a milí čtenáři Větrníku.

Lampička roku už pomrkává a co nevidět zhasne, aby zaplála nová, v tomto století již sedmdesátá druhá. Redakce Větrníku Vám všem, milí přátelé, z plna srdce přeje, aby Vám od prahu nového roku až do konce svítla jasně, čistým a veselým plamínkem, kdy je nám tak dobře. A k tomu dostatek potřebného zdraví a splnění všech tužeb. A za ta všechna přání Vám vyprošujeme si pro sebe zachování Vaší milé přízně a někdy i potřebné shodnosti.

Vaše redakce Větrníku a Mě NV
ve Vysokém nad Jizerou.

I zvony mají své osudy.

Máme ve Vysokém opět jednu úspěšně dokončenou akci, která přes svoji složitost byla v poměrně krátké době po svém započetí zdárně realizována. Je to pořízení nových zvonů do farního chrámu sv. Kateřiny. Nové zvony v počtu tří jsou již ve Vysokém a síce zatím v barokovém předlódí chrámu, kde čekají na zavěšení ve věži a provedení potřebné instalace.

Pro bližší informaci čtenářů Větrníku uvádíme jejich podrobnější popis:

Největší z nich, vážící 800 kg a měřící v dolním průměru 1100 mm nese nápis:
" Sv. Kateřina - 1971 - Fundamentur : Farníci a rodáci města Vysokého n. Jiz. "

Druhý, vážící 480 kg a měřící v dolním průměru 850 mm má nápis " Sv. Václav-1971."

Třetí, vážící 350 kg a měřící v dolním průměru 730 mm nese nápis : " Blahoslavená Zdislava - 1971 - Fundamentur: Přifařené obce Trč, Stará Ves, Sklenářice."

Zvony jsou ocelové a byly odlity v trineckých železárnách Ing. Františkem Walarusem, a to zcela zdarma, jen za uhradu materiálu.

Za mého života, zpestřeného dvěma světovými válkami, jsou to již třetí zvony, jejichž velebný hlahol zvukově oživí naše nejbližší podhůří.

Pro zajímavost, a u příležitosti instalace nových zvonů snad bude ^{dělní} zajímavé povědět si něco o historii a osudech těch předcházejících:

Nejkrásnější, nejvzácnější a zvukově nejmelodičtější byly ovšem ty zvony našeho mládí před první světovou válkou, a to ne proto, že jsme tenkrát byli mladí, ale proto, že skutečně odpovídaly všem těm " nej."

Největší z nich, jemuž se říkalo " hrubák ", vážil 900 kg a v dolním průměru měřil 1200 mm. Hoření a dolení kraj měl ozdobně lemován a na jedné straně pod knížecím znakem měl nápis: " Po vyhoření města Vysokého a chrámu dne 29. srpna 1834 přelít gest zvon tento z milosti neyosw. knížete Carla z Rohanů pána panstwj Semil, Swjgan, Sychrov a t.d. Nazwan: Karel Viktor Ludwj. Refusa a Carolo Bellmann Pragae 1838."

Prostřední, jemuž se říkalo " poledník ", vážil 400 kg a v dolním průměru měřil 940 mm. Měl rovněž dolení a hoření kraj ozdobně lemován a na jedné straně reliefek sv. Kateřiny a pod ním nápis : " Dle mého starého nápisu slit jsem byl r. 1673 ku počtě Pána Boha, ke cti sv. Kateřiny z nákladu obce města Vysokého, po vyhoření města Vysokého r. 1834, z milosti nejsw. knížete Karla z Rohanů, pána na Semilsku, přelít r. 1838 a nazván Berta Kateřina. Na druhé straně pod znakem knížecím byl druhý nápis: " A opět L.P. 1882 za patronátu J.J. knížete pána Kamila z Rohanů přelít jsem byl nákladem vysokých měšťanů p.p. Blažeje Michálka, Josefa Noska a Antonína Patočky. Kéž, ó Bože, jim ku spáse, obci k pokoji, Tobě k větší cti a chvále! - Od Jos. Diepolda v Praze."

Třetí, nejmenší zvon, jemuž se říkalo " klekáník ", vážil 200 kg a měřil v dolním průměru 750 mm. Dolení a hoření okraj měl také ozdobně lemován a na jedné straně pod knížecím znakem měl nápis : " Roku 1586 slit gsem byl nákladem města Vysokého. Po vyhoření téhož města a chrámu r. 1834, kterýž chrám roku 1734 dostaven byl, přelít z milosti neyosw. knížete Karla z Rohanů, a nazván Kamil, Benjamin. Na druhé straně byl reliefek / snad sv. Václava ? / a pod ním nápis : Refusa a Carolo Bellmann Pragae 1838."

Tyto zvony byly snaty v září a říjnu r. 1916 a rozbity pro válečné účely.

Druhé zvony v počtu pěti byly pořízeny a vysvěceny v r. 1925. Tyto zvony padly za obět další světové válce a byly v r. 1942 snaty a celé odvezeny.

Tragické na osudech těchto zvonů jest, že jak ty první, tak případně i ty druhé mohly být zachráněny. V prvním případě šlo o zvony historicky cenné, poněvadž byly ulity přelitím zvonů původních z 16. a 17. století. Nepodléhaly tedy odvodu a stalo se tak snad jediné nevědomostí a snad také i přílišnou herlivostí tehdejšího duch. správce.

Osud druhých zvonů je ještě trapnější. Zvony byly bez poškození skladovány v Hamburku v americké zóně a po skončení války bylo je možno bez jakýchkoliv potíží odvézt zpět, jak to učinilo mnoho jiných měst a obcí. Naše obec v nepochopitelné lhostejnosti této možnosti nevyužila.

Máme tedy nové zvony a čekáme na jejich první hlahol, který nejen zdánlivě, ale i fakticky trochu pozmění navyklost atmosféru denního života našeho městečka. Doufáme, že tentokrát snad na trvalo, že nám vyjde to ždané: " Do třetice všeho dobrého."

Prokop Hásek.

Po koncertě.

Dne 24. listopadu t.r. , u příležitosti volebního týdne, hostilo naše město v sále Krakonoše Podkrkonošský symfonický orchestr Kass v Lomnici nad Popelkou.

Orchestr je vlastně orchestrem smyčcovým v pravém smyslu toho slova, neboť žestě a dřeva jsou v něm zastoupeny minimálním obsazením. Představil se jako těleso nejen pevně ovládané, ale také pevně ovládající přednesený pořad. Souhra orchestru

je mimořádně vynikající, uvážíme-li, že tu jde převážně o smyčcové nástroje, kdy u profesionálních orchestrů často dochází k rušivému šumu a smazávání tónů. Orchestr hraje s chutí takovou, jaké se říká "muzicírování", což nejvýrazněji bylo patrné na druhém pultu prvních houslí a prvním pultu viol obsazených ženami.

Dirigent orchestru Jiří Matlas vede orchestr střízlivým nerozmáchlým gestem, a z bezpečnou orientací v předváděném díle dovede z orchestru vyhmátnout maximum jeho možností.

Trochu rozpačitě zapůsobila skladba programu, v němž s díly světového klasického repertoáru se bezostyšně snoubila hudba příliš lehká, z níž za zmínku stojí jen nápaditá melodičnost písně z Frimlova Krále tuláků. Ale to už je asi dáno předpokladem promiskuity návštěvníků venkovských koncertů.

Orchestr mimo zmíněné operetní melodie přednesl Dvořákovu půvabnou polku z České suity, Fibichovy Málady a dojmů č. 9 a dále Čajkovského Chanson trist psaný pro housle s doprovodem klavíru a upravený pro orchestr a konečně Bethovenova Coriolana a l. větu z V. symfonie "Osudové." Každou skladbu uvedl dirigent stručnou informativní charakteristikou.

Jako sólisté koncertu vystoupili zpěvačka Ludmila Bohanesová a hoboista zasl. umělec profesor František Hanták.

Ludmila Bohanesová se uvedla jako pěvkyně školeného profesionálního sopránu, jaký by jí mohla závidět leckterá popularisovaná panenka cvrlikající do nezbytného mikrofónu. Je zpěvačkou průzračně čisté intonace s ideálním nasazováním tónů ve všech polohách a šetrně nakládající se zpívaným textem.

Profesor František Hanták zahrál Machův třívětový hoboiový koncert s kašencí, za citlivého doprovodu orchestru vedeného Jiřím Matlasem. Koncert zahrál s oslnující virtuositou a v interpretaci souhlasně s myšlenkou autora díla. Vedle suverenní techniky a přednesu udivila i jeho neselhávající pianissima. Oba sólisté byli vyvoláni nadšenými posluchači.

Sál nebyl zcela zaplněn, a myslím, že si vysočtí spoluobčané tentokrát nechali ujít něco, co u nás není každý den k vidění a slyšení. Jak hlásily plakáty i program, koncert se konal v rámci a tím i na počest volebního týdne, takže se dala očekávat zejména účast kandidátů do městského národního výboru, budoucích garantů zdárného vývoje všeho dění ve Vysokém, v neposlední řadě i na poli kultury. Z dvaceti tří tam, bohužel, byli právě jen ti tři, a to je, i s přihlédnutím k omluvitelné absenci, málo. Pro vyhlídky budoucí kultury ve Vysokém opravdu málo.

Prokop Hásek.

Vzpomínka na vysockého literáta.

Pocházel ze široce rozvětvené rodiny Nečásků, jeho otec Josef účinkoval v osmdesátých letech 18. stol. ve hře Komedie o umučení Páně. Spisovatel František Nečásek, který jako 78 letý zemřel 8. září 1889 v rodném městě Vysokém n. Jizerou, lnul k němu stejně jako k celému tomu horskému kraji, upřímnou láskou. Gymnasiální studia absolvoval v Litoměřicích a Jičíně a na universitě byl v Praze - na filosofii byl r. 1831 spolužákem K. H. Máchy. V té době také horlivě vedl vysocké ochotnické divadlo. Stal se právníkem a jako finanční úředník působil na různých místech, posléze i v Praze. Jeho básnické pokusy - ohlasy lidové poezie - po časopisech uveřejňované, zapadly. Psal také povídky, novely a romány námětově se vztahující k rodnému kraji / Jitroci, Malvína aj. / Svou hodnotu mají Paměti nebo deníky Fr. Nečásky, který byl prastrýcem nár. umělkyně Růženy Naskové a spisovatelky Heleny Malířové. Do jeho domku ve Vysokém, kde dožíval, zajížděli i významní čeští spisovatelé, jako Sv. Čech a r. 1886 ho tu navštívil i Jan Neruda.

/ K výročí spisovatelova narození 20. 8. 1811, převzato z Lid. demokracie /

Několik vánočních pověr.

Na sv. Barboru mají děvčata poslouchat žito, aby zvěděla, jakého řemesla hochu dostanou.
 Na Štědrý den klepe děvče bezem, říká jí: "Klepu, klepu bez, ozvi se mi pes, kde můj milej dnes." Na které straně se pes ozve, štekne - na té straně jeho milý.
 Na Štědrý den kdo jí podmáslí, toho v lese nikdo nechytne.
 Na Štědrý den nabere děvče potmě dříví a u světla polénka spočítá; je-li sudo, vdá se do roka.
 Na Štědrý den má se stromky ovocnými zatrást, aby bylo hodně ovoce; při tom se říká: "Stromečku, vstávej, ovoce vydávej; umej se, ustroj se, je Štědrý den!"
 Na Štědrý den dává se při večeri peníz pod mísu, aby se držely po celý rok v domě.
 Na Štědrý den kdo při rozkrojení jablka má křížek, umře do roka.
 Na Štědrý den kdo dostane ořech se špatným jádrem, umře do roka.
 Na Tři krále leje děvče do vody roztavené olovo; jaká gigurka se uleje - toho řemesla hochu dostane.

Z knihy Pověry a pranostiky v Krkonoších, sebral Josef Šír, učitel
 r. 1895. / Archiv muzea /.

Snad Vás bude zajímat, že.....

že představiteli dnes populárního televizního seriálu F.L.Věk, jinak manželů populární herečky Jiřiny Bohdalové, herci Brzobohatému, vyhořela ve Smržovce chata od přetopených kamen a "F.L. Věk utpěl škodu téměř 40 tisíc Kčs."

že do Vysokého jezdili po první světové válce významní umělci a to jak herci Národního divadla a jiných pražských divadel, jako režisér Miloš Nový, Eduard Kohout, Fr. Vnouček, R. Nasková, Marie Brožová, Rud. Deyl ml. a z malířů Jar. Skrbek, Alois Bílek, Jar. Grus a sochaři Mařatka, Kafka, Kofránek a mnoho jiných.

že vysocké fotbalisty jistě bude zajímat, když prozradíme, že populární brankář A.C. Sparty Klenovec, zvaný Bonzo, loni zemřelý, hrál pouze jednou v životě v dresu pražské Slavie a to právě ve Vysokém na Petruškových vrších, kdy Slavia porazila Vysoké 8:1. Teprve potom podepsal definitivně přestup do pražské Sparty.

že relief malíře a grafika Jaroslava Skrbka, tak věrně jej zobrazující na vysockém hřbitově, je uměleckým dílem sochaře Scheinosta, dřívějšího to tvůrce všech našich kovových mincí.

Jos. Ďoubalík.

Vzpomínáme spolurektora "Krkonoše" Františka Karla Drahoňovského.

Nebyl náš krajan. Kraj "Zapadlých vlastenců" stal se na léta jeho nedobrovolným domovem a pak si ho tak vášnivě oblíbil, že svou mimořádní prací, osobní zálibou, svým podílem na národa roli dědičné, stal se jedním z nás. Karel František Drahoňovský narodil se r. 1812 v Bělé u Turnova. Propuštěn z poddanství, stal se vrchnostenským úředníkem jako písař justiciára na svijanském a pak rohozeckém panství, odkud po zrušení roboty a nové organizaci správního zřízení byl přeřazen k soudní službě. Po zřízení okresního soudu v Rokytnici n. Jiz. byl sem přidělen jako soudní kancelista - listovní. Valně se mu sem nechtělo. Hlavně proto, že to byla obec téměř německá, vysoko v horách, tehdy téměř odloučená od světa, zejména od světa českého. Ulehčením pro něho bylo a také zpríjemněním jinak suchopárného úředního života, že obvod rokytnického okresního soudu tvořily dvě třetiny českých vesnic a že až do zří-

zení okr. soudu ve Vysokém n. Jiz. v r. 1872 každých 14 dní konal rokytnický soud v úřadovně radnice ve Vysokém pravidelné úřední dny. Drahoňovský sem dojížděl velmi rád, stejně jako jeho první nadřízený, přednosta soudu Maydl, otec pozdějšího věhlasného českého chirurga Dr. Maydla. Oba si Vysoké záhy oblíbili a získali tu početnou skupinu dobrých přátel. Nejlepším z nich byl tehdejší oblíbený vysocký vlastenecký kaplan P. Josef Alois Kouble a v prvních letech i samotný starosta města lékárník Josef Kramář a jeho starý strýc, vlastenecký farář Josef Matěj Kramář.

P. Josef Alois Kouble vycítil zájmy, záliby a nadprůměrné schopnosti Frant. Karla Drahoňovského, podnítil ho k literární práci. Oba měli hodně společného. Především je k sobě poutal svěží humor, a vždy dobrá mysl, upřímný vztah k lidem a opravdové vlastenectví. A tak se v soudobých českých časopisech začaly postupně objevovat stále hustěji Drahoňovské příspěvky. Nacházíme je zejména v letech šedesátých a sedmdesátých min. století ve "Květech", "České včele", "Lumíru", "Humoristických listech" a ve "Světozoru". A to i potom, když se z Rokytnice dostal na lepší působiště, zejména do Brandýsa nad Labem, kde 10. února 1881 podlehl záchvatu mozkové mrtvice.

Z úzké součinnosti a z přátelství s vysockým kaplanem J. A. Koublem, známým z Raisova románu "Zapadlí vlastenci" jako větrovský vlastenecký kaplan Chvála, zrodil se r. 1860 prostý, avšak bohatý humoristický almanach: "Krakonoš", vydaný u J. R. Vilímka, do kterého kromě obou spoluredaktorů Kouble a Drahoňovského přispěli Al. Gallat / asi pseudonym /, J. A. Gabriel i další vysočtí rodáci a kaplani - pravděpodobně P. M. Nigrin nebo P. M. Nečásek, Fr. Pr. Zdobnický / nejspíš dlouholetý vysocký farář Zdobinský a také soudobý přední český básník, humorista Jan Neruda, který jak P. A. J. Kouble, tak Fr. J. Drahoňovského řadil už před tím mezi své přátele. V r. 1861, tedy právě před 110 roky - také za Nerudovy podpory - vyšly tiskem Drahoňovského "Pomněnky horské", výběr to jeho 40 básní věnovaných našemu kraji. Na sklonku svého života své literární dílo uzavřel vtipnou sbírkou "veselé deklamace".

Odrazem Drahoňovského literární činnosti a zejména jeho působení u nás byly i jeho časové humoristické příspěvky, z nichž některé J. A. Kouble zařadil do svého v r. 1861 ve Vysokém vydaného časopisu "Ježek" - listu pro zlost a smích, jehož 2. číslo bylo přetisknuto v "Památníku vysockého Krakonoše" z r. 1866. A tak po 90 letech od odchodu F. J. Drahoňovského na Onen svět vzpomínáme právem jeho díla.

Metoděj Cyril Metelka.

DO NOVÉHO ROKU :

Jen několik málo dní nás dělí od chvíle, kdy v kruhu svých přátel pozvedneme sklenku, abychom si připili na šťastný a úspěšný průběh roku 1972. Víme z vlastní zkušenosti, že naše osobní úspěchy, přání a štěstí nám nikdo nepřinese bez našeho vlastního přičinění. Mnohý z nás si v té chvíli uvědomí, že štěstí, nehmatatelný a pro každého individuální pojem, není obsažen jen v pohodlí moderní doby. Pocit štěstí se dostavuje i nad dobře vykonanou prací a ve chvílích, kdy si člověk uvědomí, že svou prací, postojem, chováním přispěl ke štěstí a spokojenosti ostatních.

Takový pocit měli jistě všichni, kdož jakýmkoliv způsobem přispěli k úspěšnému průběhu letošní II. národní přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů ve Vysokém n. Jiz.

Ať už to byly služby restaurací Jednoty, vedení a personál zotavovny Větrov, kolektiv divadelního souboru Krakonoš, Městský národní výbor, Vlastivědné muzeum, Státní statek, Český svaz žen, SSM, nevšední ochota většiny prodejen atd. K nezanedbatelným "maličkostem" patří samozřejmě i zájem místních obyvatel o průběh přehlídky. Přátelská a neopakovatelná atmosféra, kterou nám záviděl i tolik známý a proslulý Jiřáskův Hronov, byla vytvořena z maličkých střípků lidské ochoty, společného přátelství lidí zanicených pro divadlo a jediného cíle místních občanů: vytvořit návštěvníkům ze všech krajů naší republiky místo pobytu co nepříjemnější. Společný záměr se povedl. Všichni, kteří se této přehlídky zúčastnili odjížděli s pocitem, že objevili překrásnou krajinu, poznali naši vlast a hlavně, což je nejdůležitější, lidi se stejným zápallem pro společenou věc, lidi obětavé, plné přátelství ke druhým, lidi dobrého srdce.

Vzpomínám si na jednu takovou příhodu, která patří k těm kaménkům, z kterých se vytvořila ona atmosféra. Účastnice přehlídky a soutěžící Cyranova kordu 71 Marie Vysloužilová z Chebu na přehlídce onemocněla. Navštívila tedy místní zdravotnické středisko. Čekárna byla přeplněná lidmi. Měla naději dostat se na řadu hodně pozdě. Jaké však bylo její překvapení, když ji čekající občané velice ochotně pustili dopředu. Takových a podobných příhod bylo jistě více. Přehlídka se tedy vydařila. Vydařila se tak dobře, že dnešního dne není na ústředních orgánech pochyb o tradičním místu konání této přehlídky. Letošní úspěch nás všechny zavazuje do budoucnosti. A tak vám všem z Vysokého děkujeme a věříme, že i příští rok budete "při tom." A tím vám vlastně pod stromček přinášíme opět Národní přehlídku. Až budete rozbalovat na Štědrý den balíčky, nezapomente rozvázat i svá srdce, aby se i v příštím roce tady všichni návštěvníci cítili tak dobře, jako letos.

A k té sklence v poslední hodině tohoto roku vám přeji, abyste pocitu štěstí měli v novém roce co nejvíce.

Petr Pešek.

Bude Vás zajímat, že

Svaz přátel SČSP, Mě NV a OB pořádali dne 24. listopadu koncert na počest Měsíce přátelství, jehož kritiku jste si na předních stránkách Větrníku přečetli.

Naši loutkáři uspořádali tradiční představení "Krakonošova nadílka." Asi 50 dětí se 5. prosince odpoledne radovalo v loutkovém sále. Loutka Krakonoš byla zcela v novém kostýmu a botičkách, protože jindy je to známý Herkules.

Divadlení hra, kterou naši ochotníci připravují na vánoční svátky se jmenuje "Bejvávalo aneb loupežníci na Chlumu." Bude se hrát na Boží hod večer a na Štěpána odpoledne, kdy také mohou děti. Jistě se dobře pobavíte touto starou a ve Vysokém velmi známou hrou.

Nejstarší ochotnický plakát v naší republice zachovaný, je ručně psaný, věkem omšelý papírek 25 x 40 cm z r. 1845 ke hře "Loupežníci na Chlumu", hrané ve Vysokém. Jeho fotografie je vystavena ve stálé divadelní expozici našeho muzea.

Jistě nevíte, že Universitní knihovna v Praze poskytuje zdarma celé široké veřejnosti informace všeho druhu. Ze všech vědních oborů, z minulosti i současnosti, o nás i ze světa. Pracovnice Státní knihovny Vám odpoví velice ochotně a prozradíme, že to dělají rády. Budete-li psát, tak na adresu: Universitní knihovna, Klemantinum, Praha.

Počasi :

Přece jen ta martinská kobyła sešla s hor dólů a dokonce se už za ten měsíc asi třikrát protahovala silnice, aby mohly autišťata a autobusy jezdit. Tolik toho sněžištěte natáhlo. Ale zase už dvakrát do toho pohrejkalo a to má radost náš ver-
~~nostenskej~~ vodák Pepik Lachman, že se vod Přichovic herne víc vodištěte do starýho
vysockýho vodovodu. Na Ondřeje / 30. listopadu / merzlo a tak na Mikuláše hrejkal
a přišla vodmōč. Nadarmo se neříká: Ondřeje, Ondřeje, Mikuláše vomeje! Ale 8. prosince
hned zas začlo přimerzávat a 10. přišla vobleva, že sme si mōhli na nožišťata nazout
lodě. A to už je ve Vysokým, kerý je na kppci, co říct.

Šotek nebo Rýbrcoul v redakci?

V každé redakci se vyskytují tak zvaní "Šotkové" a udělají něco nepříjemného redaktorům. To jsou šotkové redakční, nebo sazečům a to jsou šotkové tiskářství. Protože v našem Větrníku věříme na Rýbrcōula a jeho povedené kousky, byl to Rýbrcoul

a to v plné parádě. V minulém čísle jsme oslavovali narozeniny našeho spoluredaktora Prokopa Hásky, ale do kalendáře narozenin se zapomnělo jeho jméno uvést. Velice nás to mrzí a tímto se mu omlouváme.

Oprava.

Redakce.

V minulém čísle Větrníku v článku "Po slavných dnech" byli jako pořadatelé přehlídky omylem rozmnožovny vynecháni: Městský národní výbor ve Vysokém n. Jiz., Ústřední dům lidové umělecké tvořivosti a Okresní kulturní středisko v Semilech, jimž se tímto omlouváme.

Redakce.

Narozeniny.

- 3. prosince oslavila pí. Barbora Kučerová 70 let.
- 4. prosince oslavila pí. Kamila Lavická 70 let.
- 12. prosince oslavila pí. Anna Hásková 75 let.
- 27. prosince oslaví pí. Marie Svárovská 80 let.
- 31. prosince oslaví p. Bohuš Josífeš 70 let.

Přejeme hodně zdraví !

Úmrtí.

- 29. listopadu zemřelo desetiměsíční děťátko Alenka Hladíková.
- 30. listopadu zemřel p. Ludvík Petruška ve věku 78 let.
- 6. prosince zemřel p. František Špika ve věku 76 let.

Čest jejich památce !

Redakci zaslané použité i nepoužité rukopisy nejsou-li vyžádány zpět, ukládají se do archivu zpravodaje. Celoroční předplatné poštou 25. Kčs. Odpovědná redaktorka Marie Doubalíková. Větrník vychází jednou za měsíc. Řídí redakční rada. Příspěvky zasílejte nejpozději do 15. každého měsíce do Vlastivědného muzea. Cena 1. Kčs.